

Důvody:

Ani ze soudního smíru ze dne 20. února 1920, kterým se žalovaná zavázala, byt do 30. června 1920 vykliditi, ani ze spisu procesních nevychází, že strany jsou v poměru nájemním a že byt, jehož vyklizení se navrhuje, jest předmětem nájmu. První soud proto neprávem měl za to, že soudní smír pozbyl účinnosti uplynutím lhůty v třetím odstavci § 575 c. ř. s. uvedené, neboť tento § i § 569 c. ř. s. jednají toliko o vyklizení neb odevzdání nemovitostí najatých. První soud vzhledem k předpisu §§ 3 a 55 odstavce druhý ex. ř. ani neměl stranu povinnou předvolávat k slyšení o exekučním návrhu; než ani ze samotné složenky ze dne 3. března 1921 nemohl souditi, že mezi stranami byla již před vznikem exekučního titulu ze dne 20. února 1920 uzavřena smlouva nájemní a že proto exekuční titul se vztahuje na místnosti najaté. Byl-li však nárok, exekučním titulem vykázaný, zrušen nebo zastaven skutečnostmi, které nastaly po vzniku exekučního titulu, náleží podle druhého odstavce § 35 ex. ř. straně povinné brániti se proti exekuci žalobou, jak k tomu rekursní soud správně poukázal. Povinná strana ačci může podle § 40 ex. ř. také bez žaloby pouhou žádostí navrhovati zrušení exekuce, jestliže se věřitel vedení exekuce z nabytého exekučního titulu vzdal, což státi se mohlo také tím způsobem, že strany uzavřely později smlouvu nájemní nebo že smlouva již uzavřená byla placením a přijetím nájemného za dobu do konce dubna 1921 prodloužena. Než takového návrhu strana povinná podle obsahu spisů posud neučinila a ani v dovolacím rekursu netvrdí, že spisový záznam o jejím slyšení je kusý a že zrušení exekuce ve smyslu § 40 ex. ř. navrhovala.

Čís. 1092.

Pachtovní smlouvu lze uzavřít i zaknihovati i ohledně propachtovatele ideálního podílu na spachtované nemovitosti.

(Rozh. ze dne 15. června 1921, R I 678/21.)

Knihovní soud zamítl žádost pachtýřovu, by povolen byl vklad pachtovního práva na polovici nemovitosti propachtovatelovy. Rekursní soud vklad povolil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu spoluvlastníka nemovitosti.

Důvody:

Třebaže z ustanovení § 1090 obč. zák. bylo by lze dovozovati, že se tu myslí užíváním nespotřebovatelných věcí užívání celé věci neb určitého fyzického dílu jejího, nelze přes to přehlédnouti, že dle § 1092 obč. zák. možno smlouvu nájemní ujednati o týchž předmětech a týmž způsobem, jako smlouvu kupní. Ideální vlastnictví může býti předmětem kupní smlouvy, může tedy býti i předmětem smlouvy pachtovní. Tomu nasvědčuje také ustanovení § 829 obč. zák., dle něhož jest každý podílník úplným vlastníkem svého podílu a může jím bez porušení práv spoluoprávněného velně nakládati. Nelze sdíleti názor stěžovatelem v dovolacím rekursu pro-

jevený, že by spoluvlastníci nemohli užívatí každý určitých částí pozemků, vždyť mohou užívatí svých dílů dle dohody (§§ 828 a 833 obč. zák.) a jest proto na pachtýři, aby se pak o užívání s druhým spoluvlastníkem také dohodl. Dle knihovního zákona může býti i pachtovní smlouva předmětem knihovního zápisu (§§ 9 a 19 kn. zák.) a, jelikož není omezení v té příčině v zákoně uvedeno, lze povolití vklad pachtovních práv podle občoby § 13 kn. zák. Zabýváti se otázkou, pokud smlouvou pachtovní jsou práva spoluvlastníku dotčena a jsou-li proveditelná, není úkolem soudu knihovního a nemůže proto ani v řízení opravném býti přetřásána.

Čís. 1093.

Ve sporu jsou nápadníci dědictví (§ 127, odstavec druhý, nesp. říz.), jakmile střetly se jejich sobě odporující přihlášky k dědictví.

(Rozh. ze dne 15. června 1921, R I 692/21.)

K pozůstalosti po Karolině F-ově přihlásil se na základě závěti ze dne 10. července 1918 Karel M., závěť byla dne 23. dubna 1921 na soude přihlášena a usnesením ze dne 25. dubna 1921 přiznal pozůstalostní soud Karlu M-ovi správu pozůstalosti ve smyslu § 145 nesp. říz. Dne 27. dubna 1921 předložena byla pozůstalostnímu soudu pozdější závěť zastavitelky ze dne 12. ledna 1919, v níž byl dědicem ustanoven P., jenž se též k dědictví přihlásil a žádal, by správa pozůstalosti byla Karlu M-ovi odňata a by o osobě správce bylo rozhodnuto po předchozím slyšení obou stran. Pozůstalostní soud návrhu vyhověl, rekursní soud jej zamítl. **Důvody:** Přihlášením Ladislava P-a k dědictví nastal případ § 127, odstavec druhý, nesp. říz. Bylo proto věci navrhovatele, by dle ustanovení exekučního řádu žádal o prozatimné opatření, jež by se svou povahou a účinky rovnalo »skvěstraci« ve smyslu § 127 nesp. říz., není však oprávněn, by prostě bez ohledu na předpoklady exekučního řádu žádal o zrušení správy, řádně již udělené, byť i odporující si dědické přihlášky dosud k zahájení sporu dle § 125 pat. nevedly. »Spor« dán jest již tím, že přihlášky dědické si odporují.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správné jest, že dědic, jenž žádá, aby mu pozůstalostní soud svěřil správu pozůstalosti, musí své dědické právo dostatečně prokázati, a správné jest i tvrzení stěžovatele v dovolacím rekursu, že Karel M. soudu pozůstalostnímu své právo dědické prokázal. Na tom nezměnilo se ničeho touto okolností, že stěžovatel přišel s pozdější závětí a rovněž se k pozůstalosti jako dědic ze závěti přihlásil, neboť tím nepominulo ono řádné prokázání práva dědického samo sebou, nýbrž trvá dále; jsouť tu dva existující posud nároky dědické, třebas sobě odporovaly, a bude na soudu pozůstalostním, aby vzhledem k tomu, že si tato přihlášení dědická odporují po rozumu § 125 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. se zachoval, aby sporem bylo trvání toho neb onoho zjištěno. Za tohoto stavu nelze povolenou již správu prv přihlášenému dědici po rozumu § 810 obč.